

BAAS OP HET STRAND

Katrien van Tendeloo

BAAS OP HET STRAND

Summer Romance

Imprint Kabook Publishing

Eerste druk december 2025
© 2025 Katrien van Tendeloo
© 2025 Summer Romance
© 2025 imprint van Kabook Publishing

Alle rechten voorbehouden
Redactie: Tamara Geraeds
Omslagontwerp: Istock
Auteursfoto: Jill fotografie

Alle rechten voorbehouden. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, gebeurtenissen, locaties en incidenten zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur, of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, of met feitelijke gebeurtenissen, berust op louter toeval. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opname of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen:

www.kabookpublishing.com
www.facebook.com/kabookuitgevers
www.twitter.com/kabookuitgevers

*Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of
personages berust absoluut niet op louter toeval.*

Ik ben te laat en begeef me op gevaarlijk terrein. In de zoo, in het hol van de poema, wetende dat hoe snel ik ook loop, mijn laatste uur geslagen heeft. Waarmee ik dat van die zoo figuurlijk bedoel. Dat van dat laatste uur daarentegen is helaas wel letterlijk te nemen. Ook al kan ik er zelf niet veel aan doen, Sarah zal ongetwijfeld een reden verzinnen waardoor het volgens haar toch mijn eigen schuld is dat mijn auto het begeven heeft. Ze lust me rauw en ik twijfel er niet aan dat wanneer ik dadelijk oog in oog met haar kom te staan, mijn auto niet het enige zal zijn dat deze ochtend bezwijkt onder de druk.

‘Mag ik misschien naar buiten, mevrouw?’

Ik schrik op. Een lange man met een wilde bos zwarte krullen staat voor me. Hij heeft kuiltjes in zijn wangen.

Smelt. Ik ben toevallig altijd al op zoek geweest naar kuiltjes.

Al piekt zijn haar wel alle kanten op en ziet hij er een beetje moe uit. Er is ook iets vreemds aan zijn ogen waar ik niet meteen mijn vinger op kan leggen.

‘I-ik zou echt héél graag zo snel mogelijk willen vertrekken, eh... ziet u,’ stamelt hij terwijl hij een blik

over zijn schouder werpt. 'Is het... ik bedoel... kan dat hierlangs?' vraagt hij met een knikje in de richting van de deur waardoor ik net naar binnen ben gelopen. 'Ja, natuurlijk, sorry.' Ik druk mijn badge opnieuw tegen de kaartlezer.

Arme stakker, die heeft vast een zware nacht gehad.

Op de afdeling Spoedgevallen kom je niet binnenvallen voor de sfeer en gezelligheid. Ik trouwens ook niet. Maar deze gang is nu eenmaal de snelste weg naar de kantoren op de derde verdieping. Het is ten strengste verboden om hem als sluiproute te gebruiken. Iets met de veiligheid en het niet in de weg lopen tijdens het redden van mensenlevens en zo. Maar als ik moet kiezen tussen de toorn ervaren van mijn afdelingshoofd omdat ik te laat ben, of die van het hoofd Spoedgevallen omdat ik hier niets te zoeken heb, dan kies ik resoluut voor dat laatste. Eric heeft als spoedarts tenminste een eed afgelegd dat hij "geen kwaad mag doen". En veroorzaakt zijn woede-uitbarsting bij mij toch een hartaanval, dan zou hij zich wellicht moreel verplicht voelen om me aan een beademingstoestel te hangen. Sarah, mijn eigen afdelingshoofd, is daarentegen het type dat de slang van de machine zou dichtknijpen terwijl ze met een brede grijns naast je bed staat. Heel even maar, gewoon omdat het kan.

Toch doe ik mijn werk in het ziekenhuis graag. Want hoewel ik niet in de wieg gelegd ben om verpleegkundige te worden, sprak het idee om mensen te helpen me altijd al aan. Op deze manier heb ik tenminste het gevoel dat ik een bijdrage kan leveren. Of

een verschil kan maken. Door bijvoorbeeld een vader zoals Nick – ik heb besloten dat de man van zonet er absoluut als een Nick uitzag en ongetwijfeld een zoontje heeft – te ondersteunen in zijn rol als single ouder nadat de voormalige “vrouw van zijn leven” is omgekomen bij een tragisch ongeluk. En net op het moment waarop hij dacht nooit meer gelukkig te worden, kwam hij in de gang van de afdeling Spoedgevallen een lieve, jonge vrouw tegen genaamd...

‘Emmy!’ tussen haar gehijg door, perst Berthe mijn naam met haar laatste krachten over haar lippen.

Verdorie, net nu ik op het punt stond om de liefde van mijn leven te vinden.

‘Heb je net toevallig een man met een grijs T-shirt en een blauwe broek voorbij zien lopen?’ vraagt ze, terwijl ze haar handen op haar gebogen knieën plaatst.

O nee, niet Nick. ‘Misschien?’ piep ik, op een iets hogere toon dan normaal.

‘Hoezo misschien? Je kunt er niet naast kijken, hoor. Hij is nogal groot en heeft een bos zwarte krullen.’ Berthe maakt een soort ik-was-mijn-harengedaar. Alsof ik nog nooit in mijn leven een krul heb gezien.

‘J-ja, die heb ik net buiten gelaten,’ stamel ik. ‘Ik dacht dat hij een familielid was van iemand op de Spoedgevallen, misschien een jonge vader die...’

‘Emmy, serieus?’ Zuchtend vervolgt Berthe haar weg naar de deur. Halverwege de gang draait ze zich om. ‘Hoe kan zoiets nu wéér gebeuren? Ik bedoel... je ziet dat toch?’

Juist ja, ik wist dat er iets was met die ogen. En zo is de toon van mijn maandagochtend al gezet nog voor

hij goed en wel begonnen is. Met een kapotte auto, een mogelijk woedende baas en zonder een nieuwe man in mijn leven. Nick blijkt namelijk een patiënt te zijn van de gesloten psychiatrische afdeling. Waar ik er nu officieel voor de tweede keer op rij eentje van heb laten ontsnappen.

Heb ik al gezegd dat ik een kei ben in mijn werk?

Vijf jaar geleden werd ik aangenomen door Bert, wat komt van Bertrand. Daar kwam ik achter nadat ik hem had gevraagd of Ernie ook *in the house* was. Hij leerde me alles wat ik moest weten over het pr- en marketingbeleid van het ziekenhuis. Ik was perfect gelukkig met het opmaken van foldertjes als *Aambeien zijn geen aardbeien* en *Een stoelgangonderzoek: poepsimpel!* Tot de reorganisatie kwam, en ik ze van naam moest veranderen. Bert werd vriendelijk verzocht om andere oorden op te zoeken en een nieuwe Dior-wind kwam aanwaaien. Sarah met een “h”. Uitgesproken met de kin in de lucht en een blik op oneindig. Zodra ze ons liet weten dat ze “de puntjes op de ‘i’” zou zetten, wisten we hoe laat het was.

Hoewel Sarah redelijk klein is, kan je haar allesbehalve onopvallend noemen. Haar verschijning prikkelt elk zintuig. De overdaad aan parfum beneemt je de adem, terwijl haar diep uitgesneden, korte jurkjes schreeuwen om aandacht. En wanneer het je toch lukt om niet naar haar bruin geblakerde boezem te staren, reflecteren de platinablonde lokken in je ogen. Helaas galmt haar lach enkel door de gang wanneer ze in het gezelschap is van (bij voorkeur

mannelijke) personeelsleden met enig aanzien, zoals artsen en directeuren. Zodra ze zich terugtrekt in de natuurlijke habitat van haar kantoor tegenover dat van ons, komt de innerlijke poema naar boven. Dan gromt en blaast ze naar iedereen die haar territorium ongevraagd durft te betreden.

Gelukkig is Sarah vanochtend nergens te bekennen, zodat ik ongezien het kantoor kan binnenglippen dat ik deel met Lena en Marco. Ik laat mijn laptop tas zo snel als ik kan van mijn schouder glijden en sluit hem aan op het scherm.

'Living on the edge now, are we?' Marco rolt achter zijn computerscherm vandaan en werpt me een grijns toe. Die op slag verdwijnt wanneer hij zijn blik over me heen laat glijden. 'Heb ik misschien een memo gemist dat het *Casual Friday* is, maar dan op *Monday?*' vraagt hij gniffelend.

'Och, hou toch op. Ik heb me vanochtend zo moeten haasten dat ik gewoon de eerste de beste kledingstukken uit mijn kast heb getrokken.'

'Zoveel is duidelijk ja. En daar zit nu net het probleem, Emmy,' vervolgt hij op een zagerig toontje. 'Dat dát het eerste en dan vooral het beste is dat in je kast blijkt te hangen!' Om de een of andere reden zijn er bij die opmerking imaginaire tekeningen in de lucht nodig. 'Als je het mij vraagt, moet je dringend gaan shoppen. Kijk eens wat je dan allemaal tegenkomt.' Marco werpt een goedkeurende blik op een paar glimmende schoenen die hij onder zijn bureau vandaan steekt. 'Deze passen perfect bij mijn zwarte vestje met pailletten. Nu moet ik alleen mijn *Repu-*

tation T-shirt verder pimpen met donkerblauwe steentjes en dan ben ik volledig klaar voor *Tay Tay* vanavond.' Hij pompt enthousiast zijn handpalmen op en neer in de richting van het plafond.

Juist ja... en dat op een nuchtere maag.

Begrijp me niet verkeerd, Marco is mijn rots in de branding. Maar je kunt dan ook niet om hem heen. Hij is groot, opvallend en kleurrijk, een beetje zoals een toekan. En wanneer hij door de gang loopt, zijn het niet het gebons van zijn één meter achtennegentig en schoenmaat zevenenveertig die hem verraden, maar het geklingel van de kettingen om zijn hals. De gedachte dat hij en zijn flamboyante persoonlijkheid iedere dag op mij zitten te wachten, is de reden dat het me lukt om me elke ochtend naar het werk te slepen. Net als een Kindersurprise-ei is het ook telkens een verrassing met welke haarkleur je hem aantreft. Twee maanden geleden was het een zweempje oranje, de laatste weken lijkt hij tevreden te zijn met een ingetogen purperen glans.

Hoewel we het aanvankelijk niet echt met elkaar konden vinden – hij vond mij een grijze muis, ik hem veel te opvallend – vormen we nu een topteam. Zijn ongevraagde kledingadvies neem ik er graag bij, net als de enthousiaste kreetjes die hij te pas en te onpas slaakt. Hij bezorgt iedereen die zich in zijn buurt bevindt er vaak een kleine hartaanval mee. Naar eigen zeggen zijn de kleurencombinaties die hij maakt zo goed dat ze je nu eenmaal de adem benemen. Ik moet eerlijk bekennen dat hij misschien wel een punt heeft.

Marco leunt heimelijk op ons gedeelde bureau naar voren. 'Je raadt nooit wat ik gisterenavond nog heb meegemaakt met onze *cougar*.' Hij wacht even, om er zeker van te zijn dat hij mijn volledige aandacht heeft, terwijl hij in de richting van Sarahs kantoor knikt. 'De Tinderdate waarmee ze vorige week had afgesproken, begrijpt kennelijk de betekenis van het woord "nee" niet goed.' Marco grijnst. 'Toen ik gisterenavond aan het afsluiten was, dook ze plots op. Uit het niets. Ik dacht werkelijk dat mijn hart het ging begeven.' Met zijn rechterhand wappert hij voor zijn gezicht. 'De paniek was in haar ogen te lezen.'

'Een moment van zwakte?' Ik snuif. 'Zo ken ik haar anders niet.'

'Blijkbaar had die Tinderdate zichzelf op de parkeerplaats vastgeketend aan haar Mercedes C-Klasse.' Marco giert het uit. 'Ze was natuurlijk te bang om er iemand bij te halen, want "wat zullen de mensen dan wel niet denken?" Hij imiteert *De Schreeuw* van Edvard Munch. Of de emoticon van Apple, wie zal het zeggen. 'Dus vroeg ze me poeslief of ik hem niet kon vragen het terrein te verlaten.'

'Neeh...' fluister ik. Ook met een "h" erachter, mijn kin omhoog en mijn blik op... nou ja, niet op oneindig, maar op Marco gericht. 'Wat zien die mannen toch allemaal in haar?'

'Geen idee, schat, maar die laatste aanwinst was absoluut een lekker brokje. Ik heb hem nog geprobeerd te overtuigen dat een ritje met mij hem vast veel beter zou bevallen.' Marco trekt een pruillip. 'Maar hij ging er redelijk snel vandoor.'

‘Dit gelooft toch niemand?’

Nog voor Marco antwoord kan geven, valt Lena ons kantoor binnen.

Met een bijna onverstaanbare ‘oeps, sorry’ strompelt ze langs ons heen op weg naar haar bureau in het hoekje van de ruimte. Marco werpt me een goeie-god-sta-me-bijblik toe voordat hij opnieuw achter zijn schermen duikt.

Lena valt meestal niet op. Ze zegt niet veel en lijkt er genoeg mee te nemen dat Marco een groot deel van haar grafische werk heeft overgenomen. Voor de kleine opmaakwerkjes die ze nog doet, neemt ze haar tijd. Wanneer alleen wij tweeën aanwezig zijn, geniet ik in alle eerlijkheid best van de gedeelde stilte.

Toch lijkt ze vandaag meer afwezig dan anders. Het feit dat ze haar jas binnenstebuiten aan heeft, is ook geen goed teken.

‘Alles oké, Lena?’ vraag ik, waarop Marco me met één opgetrokken wenkbrauw aankijkt.

Meer dan wat vaag gemompel krijg ik niet terug, dus ik concentreer me op mijn...

Wat is dit?

Mijn mond valt een stukje open wanneer ik de berichtjes lees die in mijn mailbox zitten.

08.01 uur – Sarah Jenssen – Onderwerp: Ben je al op kantoor?

08.05 uur – Sarah Jenssen – Onderwerp: Ik weet dat je te laat bent, Emmy!

08.10 uur – Sarah Jenssen – Onderwerp: Bel me onmiddellijk wanneer je arriveert!

*08.20 uur – Sarah Jenssen – Onderwerp: ASAP door-
geven van huidige projecten!!!*

Eén blik op de klok rechts onderaan mijn scherm ver-
telt me dat het ondertussen half negen is.

Shit.

Nog voor het goed en wel tot me kan doordringen
dat ze waarschijnlijk al op het punt staat om me met
een volgende e-mail te ontslaan, gaat mijn telefoon.

Dubbel shit.

‘Emmy, dit is Sarah. Je was overduidelijk te laat op
kantoor vandaag en je bent kennelijk ook niet ziek,
dus laten we eerlijk zijn, je hebt geen excuus.’

‘Eh, nou... ik...’ stamel ik, terwijl Sarah ongestoord
verdergaat en mijn armzalige begin van een zin of
verklaring compleet negeert.

‘Ik wil dat je onmiddellijk op mail zet waar je precies
mee bezig bent. Ik loop nu de vergaderzaal binnen.
Dwing me niet om binnen tien minuten weer naar
buiten te lopen, omdat ik nog steeds geen mailtje van
je heb ontvangen, Emmy.’

Een monotoon geluid geeft aan dat ze heeft opge-
hangen nog voor haar woorden volledig tot mijn
brein zijn doorgedrongen. Ik begrijp niet goed waar-
om het nodig is om haar nu meteen een update te
geven, terwijl ze zelf in een vergadering zit. Toch doe
ik wat ze vraagt. Het is geen geheim dat je maar beter
niet met haar in discussie kunt gaan als je gehecht
bent aan je baan.

Ik werk me de hele ochtend in het zweet, multitask alsof mijn leven ervan afhangt en open zo veel folders tegelijk dat ik gênante fouten maak. Zo belandt de tekst *Borstvoeding is de meest natuurlijke keuze* in de brochure over dieetvoeding en plaats ik de omschrijving van de stappen bij een darmonderzoek per ongeluk bij die van een keizersnede. Waarna het me extra tijd kost om dat recht te trekken voor het ziekenhuis wordt gedagvaard voor het verstrekken van foutieve informatie. Het laatste wat ik kan gebruiken is om ook dát nog op mijn geweten te hebben.

Sarah arriveert vroeger dan verwacht en komt met zelfverzekerde tred ons kantoor binnen. 'Jullie weten dat er vanavond een afscheidsfeestje is voor de artsen die met pensioen gaan?'

De stilte die volgt betekent een collectief *euh... nee*, maar wordt vakkundig genegeerd.

'Ik wil dat een van jullie foto's komt nemen vanavond om 19.00 uur.' Natuurlijk gebruikt ze militair vakjargon door het tijdstip uit te spreken als "19 punt 00 uur." Zeven uur, zoals de gewone stervelingen het noemen, is het uur waarop de meeste mensen voor de buis hangen, iets aan het eten zijn of een afspraak-

je hebben. 19 punt 00 uur laat er geen twijfel over bestaan dat er gewerkt moet worden en dat één minuut te laat arriveren verregaande gevolgen zal hebben.

‘Ik kan niet, ik heb tickets voor Taylor Swift,’ zegt Marco resoluut.

‘Mijn moeder heeft haar jaarlijkse controle, ik heb dat vorige week al laten weten,’ klinkt het gedempt vanuit het hoekje van ons kantoor, waarna Lena opnieuw wegduikt.

Dat verklaart waarom ze vanochtend zo afwezig was. Sarah draait zich met opgetrokken wenkbrauwen in mijn richting. ‘Goed, Emmy, dat is dan geregeld. Ik verwacht je om 19.00 uur.’

Wacht... wat?

‘D-dat gaat niet lukken,’ hoor ik mezelf stamelen. ‘Ik heb eigenlijk zelf ook een afspraak en ik weet niet hoe ik hier kan komen. Mijn auto heeft het vanochtend begeven en...’ De blik van Sarah zorgt ervoor dat ik mijn zin amper nog durf uit te spreken. Haar ogen schieten vuur terwijl ze nog net niet uit haar kassen puilen. Het enige wat ontbreekt, is een zweempje rook. Als dat nog door haar neusgaten omhoog zou kringelen, was het plaatje van een woeste draak compleet.

‘Het doet er niet toe wie het doet maar het zal gebeuren,’ zegt ze met opeengeklemd kaken. Ze draait zich op haar hakken om en gooit de deur van ons kantoor met een klap achter zich dicht.

‘Ik heb niet uren in de wachtrij gestaan voor niets,’ steekt Marco paniekerig van wal. ‘Ik weet niet of